

N:o 33.

Ank. till Riksd. Kansli den 2 April 1880, kl. 12 midd.

*Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af förslag om tillägg i
126 § Konkurslagen.*

Under anförande, att, om, efter sökt konkurs, de afträdda tillgångarne befunnes icke förslå till gäldande af kostnaderna för konkursmålets behandling, visserligen, enligt 126 § konkurslagen, kostnaden för den offentliga stämningens kungörande kunde af allmänna medel återfås likasom ersättning kunde, med ringa afdrag, vinnas för det stämplade papper, som för expeditionerna i målet blifvit användt, men deremot lösen för stämningen, kallelser, förordnanden och protokoll i målet ginge förlorad och, hvad mera vore, i fall der ertima ting eller särskildt tingssammanträde varit af nöden för konkursansökningens pröfning, icke allenast domaren, utan äfven nämnden, ginge miste om den rese- och traktamentsersättning, som, derest tillgång funnits, skolat utgå af konkursboet, har Herr A. Rosenqvist, uti en inom Andra Kammaren afgifven och till Lag-Utskottet remitterad motion, N:o 73, hemställt, "att Riksdagen ville för sin del besluta det tillägg i 126 § konkurslagen, att, derest gäldenär blifvit på borgenärs ansökning i konkurstillstånd försatt och det befunnes att tillgång i boet saknas till gäldande af kostnaderna för konkursmålets behandling af domstol eller domare, sökanden må åligga att ersätta dessa kostnader."

Visserligen kunna en och annan gång, på sätt uti motionen närmare omförmäles, någon olägenhet och kostnad, särskildt för domhafvandena å landet, uppkomma, när ett konkursbo befinnes helt och hållet sakna tillgångar, men enligt Utskottets tanke böra domarena icke undandraga sig att i de få fall, sådant härvidlag kunde komma i fråga, äfven utan särskild ersättning lemna den rättssökande allmänheten sin tjänst. Att nu en del af de utgifter, som förklaras böra ur konkursbo utgå, skulle, derest några sådana tillgångar icke funnes, samt konkurs uppstått på grund af borgenärs ansökan, påläggas denne borgenär, genom hvars åtgärd den insolvente gäldenären måst till sina samtliga borgenärs förnöjande afträda sina tillgångar, skulle vålla, att i flera fall en fordringsegare, af fruktan att få vidkännas ytterligare kostnader, i stället för att utbekomma åtminstone någon del af sin fordran, icke skulle våga att för sistnämnda ändamål å gäldenären yrka konkurs, utan hellre taga förlusten sådan den redan vore; och Utskottet kan icke tillstyrka en bestämmelse, som skulle hafva en dylik följd, utan hemställer,

att motionen icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 2 April 1880.

På Lag-Utskottets vägnar:

E. THOMASSON.